

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **L. R. T.**, narozená X
bytem X
zastoupená Mgr. Markem Špačkem, advokátem
sídlem Masarykovo nám. 191/18, 405 02 Děčín

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2025, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 30 420 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2025, č. j. X, jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zcela změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 5. 2025, č. j. X, tak, že byl podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), od 14. 10. 2025 žalobkyni odňat invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, který byl vyplácen na základě předběžně vykonatelného rozhodnutí č. j. X ze dne 20. 5. 2025. Podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

56 odst. 1 písm. c) a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění byla současně žalobkyni od 14. 10. 2025 zastavena výplata invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně, vypláceného od 14. 6. 2025 na základě předběžně vykonatelného rozhodnutí č. j. X ze dne 20. 5. 2025. Zároveň se žalobkyně domáhala toho, aby soud žalované uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V předmětné žalobě žalobkyně nejprve namítla, že jsou výrok napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění nekonzistentní, neboť žalovaná kumuluje odnětí a zastavení výplaty u téže dávky v různých datech, aniž by srozumitelně vyložila, proč tak učinila, a to i vzhledem k tvrzenému datu zániku invalidity 29. 4. 2025.
3. Dále žalobkyně namítla, že žalovaná pominula novou zprávu z psychologického vyšetření ze dne 23. 5. 2025 PhDr. S. K., ze které se podávají panické ataky žalobkyně a emočně nestabilní porucha osobnosti těžkého stupně, přičemž tedy žalobkyně nemá být schopna trvalé výdělečné činnosti. Stejně tak žalobkyně poukázala na psychiatrické vyšetření ze dne 23. 5. 2025 MUDr. P. S., z něhož plyne, že žalobkyně trpí emočně nestabilní poruchou osobnosti těžkou, reakce na chronické stresy, sociofobie, minimální frustrační tolerance a těžké postižení adaptačních schopností. Napadené rozhodnutí přitom dle žalobkyně bez přesvědčivého vysvětlení přijalo nejnižší možnou klasifikaci lehkého postižení jejího zdravotního stavu s poklesem pracovní schopnosti o 10 %. To je však dle názoru žalobkyně v rozporu s obsahem výše odkazovaných odborných nálezů, což tedy neodpovídá požadavku, aby žalovaná případné rozpory konkrétně identifikovala a racionálně vyřešila. Žalobkyně tak uvedla, že ve věci došlo k nesprávnému právnímu posouzení – konkrétně podřazení jejího zdravotního stavu pod kapitolu V, položku 7a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), neboť to neodpovídá řádně zjištěnému stavu.
4. K tomu žalobkyně dodala, že její zdravotní postižení dosahuje minimálně středního až těžkého stupně funkčního dopadu (nikoliv lehkého). Žalovaná v řešeném případě též spekulativně akcentovala okolnosti jako „držení řidičského oprávnění“ či „absenci medikace“, aniž by dle názoru žalobkyně doložila medicínský význam těchto indicií pro posudkové hodnocení.
5. Zmínila také, že existoval-li rozpor mezi posudkem Institut posuzování zdravotního stavu (dále jen „IPZS“) a (novými) odbornými nálezy, bylo povinností žalované tento rozpor aktivně odstranit, což se však nestalo, nadto při konstatování, že „mezi podklady nejsou rozpory“ (byť žalobkyni poukazované nálezy ze dne 23. 5. 2025 svědčí o těžkém postižení a neschopnosti trvalé výdělečné činnosti). Tím byla dle žalobkyně ve věci porušena zásada materiální pravdy (§ 3 správního řádu) i povinnost hodnotit důkazy ve vzájemných souvislostech (§ 50 odst. 4 správního řádu).

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě obsáhle popsala průběh daného správního řízení, přičemž poukázala na pro věc relevantní právní úpravu. Následně uvedla, že po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobkyně byl posudkem vypracovaným lékařem IPZS v rámci námitkového řízení plně posouzen a zjištěn zdravotní stav žalobkyně. Při vyhodnocení posudkových závěrů přitom bylo posudkovým lékařem IPZS v námitkovém řízení vycházeno ze všech zjištěných diagnóz, protože žalovaná daný posudek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

považuje za objektivní. Žalovaná poté v řešeném případě navrhla provedení důkazu odborným lékařským posouzením zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále „posudková komise“) dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Za současné situace nicméně žalovaná setrvala na zákonnosti napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí podané žaloby.

Replika žalobkyně

7. Žalobkyně v písemné replice ze dne 23. 4. 2026 konstatovala závěr ve věci plynoucí z posudku posudkové komise ze dne 23. 3. 2026 s tím, že napadené rozhodnutí žalované spočívá na nesprávném odborném podkladu (tj. posudku posudkového lékaře IPZS v námitkovém řízení), a proto nemůže obstát. Posudek ze dne 23. 3. 2026 tak dle žalobkyně aktuálně potvrdil oprávněnost jejích žalobních námitek, a naproti tomu vyvrátil správnost napadeného rozhodnutí. K tomu žalobkyně obsáhle zrekapitulovala dosavadní průběh projednávaného případu, přičemž tedy setrvala na důvodnosti podané žaloby.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně výslovně uvedla, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaná nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádřili se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje. V kontextu nadepsaného ustanovení s. ř. s. soud zároveň ve věci rozhodoval pouze na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy, přičemž tedy ve svém hodnocení vycházel jednak z protokolu o jednání posudkové komise ze dne 23. 3. 2026 a z posudku této komise z téhož dne, který nechal soud vypracovat pro účely předmětného soudního řízení (pozn. soudu – oběma účastníkům byly nadepsané dokumenty doručeny), a jednak z kompletního správního spisu vedeného v řešeném případě žalovanou.
9. V daném kontextu soud dále uvádí, že ve věci již samostatně neprováděl pro zjevnou nadbytečnost žalobkyní navržené dokazování (dle § 52 odst. 1 ve spojení s § 77 odst. 1 s. ř. s.) napadeným a prvostupňovým rozhodnutím – tj. listinami, které jsou součástí správního spisu, neboť obsah spisové dokumentace nelze bez dalšího považovat za důkaz. Vycházeli-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu výše odkazovaného § 52 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování žalované (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
10. Stejně tak soud shledal nadbytečným provádět dokazování lékařskými zprávami a nálezy připojenými k podané žalobě (resp. doloženými žalobkyní v průběhu soudního řízení) PhDr. S. K., MUDr. P. S. a MUDr. J. H. (viz č. l. 8 a 14 až 49), jelikož veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly už z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ve spojení se skutečnostmi podávajícími se z protokolu o jednání posudkové komise ze dne 23. 3. 2026 a z posudku této komise z téhož dne. Stávající listinné důkazy tak dle názoru soudu plně dostačovaly ke zjištění skutečného stavu, zejména pak v

kontextu informací seznatelných z posudku posudkové komise, o jehož správnosti a úplnosti soud neměl pochybnosti, jak bude také v podrobnostech dále vyloženo.

11. Současně je v této souvislosti třeba zdůraznit, že veškeré v řešeném případě relevantní lékařské zprávy (mj. tedy i shora odkazované) měla posudková komise k dispozici (tj. byly jí předloženy soudem či samotnou žalobkyní, popř. byly již součástí správního spisu), přičemž je tato komise vyhodnotila a z jejího posudku ze dne 23. 3. 2026 vyplývá závěr o tom, že měla pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně dostatek odpovídajících podkladů. S ohledem na skutečnost, že soud nemá medicínské znalosti (resp. potřebnou odbornost) k tomu, aby sám vyhodnotil, zda skutečnosti obsažené v těchto listinách měly nějaký vliv na hodnocený pokles pracovní schopnosti žalobkyně, či nikoliv, byl její zdravotní stav (resp. obsah lékařské dokumentace) posouzen právě posudkovou komisí.
12. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Z obsahu předloženého správního spisu soud ve věci zjistil, že Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 20. 5. 2025, č. j. X, podle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění žalobkyni snížila od 14. 6. 2025 výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně činil 8 716 Kč měsíčně. Toto rozhodnutí učinila Česká správa sociálního zabezpečení na základě posudku IPZS o invaliditě žalobkyně ze dne 29. 4. 2025, dle kterého byla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně stanovena na 40 % (dle kapitoly V, položky 7b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity) – tj. invalidita prvního stupně. Proti prvostupňovému rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení následně žalobkyně podala námitky. V řízení o námitkách byl poté znovu posouzen její zdravotní stav posudkovým lékařem IPZS. V rámci posudku IPZS v námitkovém řízení ze dne 12. 8. 2025 pak bylo konstatováno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 7a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž byla stanovena celková míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně o 10 %. Žalovaná poté na tomto základě vydala ve věci již shora rekapitulované napadené rozhodnutí.
14. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Z odst. 2 citovaného ustanovení dále vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, poklesla-li b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

15. Pracovní schopnost je poté definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odst. 4 odkazovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.
16. Soud k tomu podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se přitom považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.
17. V logice uspořádání řádně uplatněných žalobních bodů se soud ve věci nejprve zabýval značně povšechně uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaná ve výroku a odůvodnění dotčeného rozhodnutí kumulovala odnětí a zastavení výplaty téže dávky v různých datech, aniž by srozumitelně vyložila, proč tak učinila, a to i vzhledem k tvrzenému datu zániku invalidity žalobkyně dne 29. 4. 2025.
18. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
19. V tomto kontextu pak zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož

soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.

20. V souvislosti s předmětnou námitkou soud dále poznamenává, že napadené rozhodnutí je zásadně nutno vnímat komplexně, resp. řádně reflektovat jeho úplný obsah, a nikoliv bez dalšího selektovat či vytrhávat z kontextu jednotlivé skutečnosti v něm uvedené a tyto následně vykládat izolovaně a (účelově) nepřiléhavě.

21. Vycházejí z dříve popsaného je v řešeném případě třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je dle názoru zdejšího soudu zcela zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaná vycházela a na základě jakého právního názoru dospěla k učiněnému závěru. Žalovaná přitom v žalobkyní namítané části zcela konkrétně a přehledně vyložila, že *„s ohledem na dikci § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a na to, že invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně byl již vyplacen za období od 14. 8. 2025 do 13. 9. 2025 a splátce invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně za období od 14. 9. 2025 do 13. 10. 2025 již nelze technicky zabránit, je invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně odejmut od 14. 10. 2025.“*

Prvostupňovým rozhodnutím byl podle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění snížen od 14. 6. 2025 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, které nemají odkladný účinek. Proto byl v období od 14. 6. 2025 do 13. 10. 2025 vyplácen invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

K podstatě námitek žalobkyně žalovaná uvádí, že její zdravotní stav byl znovu komplexně posouzen lékařem IPZS a bylo zjištěno, že pracovní schopnost žalobkyně poklesla k 29. 4. 2025 pouze o 10 %. Dne 29. 4. 2025 tak došlo k zániku invalidity a účastníci řízení byl proto invalidní důchod odejmut ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.“

22. Výše citovaná pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom dle osudu plně koresponduje – resp. odpovídá – právě výrokové části napadeného rozhodnutí, jak už tato byla dříve rekapitulována. Jinými slovy, ze souladného výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí lze ve věci najisto seznat důvody vedoucí žalovanou ke zvolenému postupu, v rámci něhož na základě dotčené (citované) právní úpravy spojila s jistými relevantními okolnostmi konkrétní data. Podle soudu tak nebylo možno přisvědčit prostému žalobnímu tvrzení o tom, že by byl výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí nekonzistentní, resp. napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

23. Nadepsaným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí tak žalovaná v řešeném případě dostala, neboť srozumitelně a dostatečným způsobem popsala, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a k jakým skutečnostem v rámci hodnocení věci přihlédla.

24. V návaznosti na vše dříve popsané soud v této části toliko pro úplnost doplňuje též závěr Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že *„nepřezkoumatelnost nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení.“*

25. Dále soud v projednávané věci uvádí, že napadeným rozhodnutím byl žalobkyni od 14. 10. 2025 fakticky odňat invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a to s odůvodněním, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně poklesla její pracovní schopnost celkově toliko o 10 % – tj. přestala splňovat podmínky pro nárok na invalidní důchod dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož je nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %. V daném případě tak bylo třeba zjistit, zda žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňovala alespoň podmínky invalidity prvního stupně, tedy zda u ní došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % (popř. i více ve vztahu k invaliditě vyšších stupňů).

26. Soudem bylo už dříve rekapitulováno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkového lékaře IPZS v rámci námitkového řízení o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem posudkového lékaře IPZS nespokojil, a protože sám nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení již zmíněný odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato posudková komise tedy nově posoudila celkový zdravotní stav žalobkyně, pokles její pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobkyně.
27. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí v projednávané věci pak soud zjistil, že tato komise jednala v řádném složení, přičemž byl posudek ze dne 23. 3. 2026 vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace [tj. kompletní spisová dokumentace shromážděná v rámci daného řízení, zdravotnická dokumentace praktické lékařky žalobkyně a žalobkyní předložené lékařské zprávy] a vlastního vyšetření žalobkyně posudkovou komisí při jednání. Žalobkyně tedy byla jednání posudkové komise osobně přítomna a přímo při jednání této komise byla též vyslechnuta a vyšetřena odbornou lékařkou z oboru psychiatrie prim. MUDr. Z. S. Z posudkové dokumentace je tak zjevné, jaké konkrétní lékařské zprávy, nálezy, vyšetření a další listiny měla posudková komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotnických nálezů, dokumentace praktické lékařky, spisové dokumentace žalované a IPZS, jakož i vlastního vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise, pak tato dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní pro invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.
28. Posudková komise konstatovala, že se u žalobkyně jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je porucha osobnosti, emočně nestabilní s opakovanými situačními dekompenzacemi. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně pak posudková komise hodnotila podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to dle její kapitoly V, položky 7b. Na základě nadepsaného zdravotního postižení žalobkyně následně posudková komise stanovila konkrétní míru poklesu její pracovní schopnosti na 40 %. Posudková komise přitom v předmětném posudku obsáhle zrekapitulovala pro věc relevantní lékařské nálezy a další zjištění plynoucí z obsahu podkladové dokumentace, přičemž srozumitelně a jasně konstatovala, že se u žalobkyně jedná „o emočně nestabilní poruchu osobnosti se stavy s podstatným narušením pracovního a společenského fungování, s projevy maladaptivního chování, s opakovanými situačními dekompenzacemi. Zároveň posudková komise vyložila, že „kapitolu V, položku 7c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity posudková komise nemohla použít, protože žalobkyně nemá těžce narušen výkon většiny denních aktivit, nemá těžce narušenou adaptibilitu. Její duševní stav po celou dobu nevyžadoval poskytování ústavní péče v nemocničních zařízeních ani v psychiatrických léčebnách. Žalobkyně byla nadále schopná pečovat o své dvě děti ve své vlastní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

domácnosti RD. Je nadále schopná řídit osobní automobil jako vlastník řidičského oprávnění sk. B. Posudková komise konstatovala, že zdravotní stav žalobkyně byl v minulosti z funkčního hlediska posudkovým lékařem OSSZ nadhodnocený.“ Podstatným je tak v dané věci fakt, že se posudková komise z funkčního hlediska neztotožnila se závěry posudkového lékaře IPZS v námitkovém řízení.

29. Posudková komise totiž jednoznačně uzavřela, že se u žalobkyně z funkčního hlediska jednalo o invaliditu prvního stupně, neboť na základě komplexního zhodnocení odborných nálezů, prostudování zdravotnické dokumentace, vyhodnocení funkčních dopadů dominujícího onemocnění a vyšetření specialistou z oboru psychiatrie při jednání posudkové komise (s akceptováním uváděných subjektivních potíží žalobkyně), byla z funkčního hlediska naplněna kritéria právě pro tento stupeň invalidity (pozn. soudu – nikoliv pro invaliditu druhého či třetího stupně). Žalobkyně tedy byla dle závěru posudkové komise „*schopna vykonávat obecně pomocné dělnické práce v malém pracovním kolektivu a ve zkráceném pracovním úvazku.*“
30. Soud zhodnotil posudek posudkové komise ze dne 23. 3. 2026, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, přičemž dospěl k závěru, že byl vypracován po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace, odborných nálezů a vlastního vyšetření žalobkyně posudkovou komisí. Soud proto považuje daný posudek za úplný, přesvědčivý a objektivní, přičemž neměl jakéhokoliv důvodu zpochybnit v něm uvedené lékařské závěry. Tyto závěry se totiž nejví zjevně nelogické či svévolné, naopak je soud hodnotí jako zcela dostatečné a odpovídající pro přijatý závěr. K tomu je třeba zdůraznit, že odborné posudkové závěry nepodléhají hodnocení soudu z hlediska jejich správnosti, neboť k tomu soud nemá odborné lékařské znalosti.
31. S ohledem na shora popsané okolnosti, tudíž zdejší soud dospěl k závěru, že je předmětná žaloba důvodná, neboť žalovaná při rozhodování o námitkách žalobkyně vycházela z hodnocení její invalidity posudkovým lékařem IPZS v námitkovém řízení, jehož posudek však neodpovídal úplně a řádně zjištěnému skutkovému stavu.
32. V této souvislosti soud obecně upozorňuje také na skutečnost, že „*specifické postavení posudkových komisí spočívá právě v tom, že jsou nadány odbornou kompetencí v oblasti posudkového lékařství, což znamená, že jsou schopny z medicínského hlediska komplexně posoudit zdravotní stav účastníka řízení, (...)*“, přičemž je třeba zdůraznit i fakt, že posudková komise je sama orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003-35, nebo usnesení téhož soudu ze dne 9. 5. 2024, č. j. 6 Ads 188/2023-29, či ze dne 13. 5. 2025, č. j. 1 Ads 33/2025-42).
33. Za daného stavu tak soud neshledal potřebu, aby byl shora odkazovaný posudek ze dne 23. 3. 2026 jakkoliv doplňován, či aby byl případně v řešené věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, odpovídá též ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
34. Vzhledem ke všemu výše uvedenému tak soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu, což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a

současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

35. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení, přičemž soud žalované uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 30 420 Kč. Náklady řízení přitom tvoří odměna a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobkyně. Výše této odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Právní zástupce žalobkyně učinil šest úkonů právní služby [tj. převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; 4x další porada s klientem přesahující jednu hodinu – § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu (doloženo záznamem o poradách s klientem, který žalobkyně ve všech čtyřech případech podepsala)]. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu náleží odměna 6 x 4 620 Kč – tj. 27 720 Kč, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta 2 700 Kč (tj. šest režijních paušálů po 450 Kč). Naproti tomu soud žalobkyni nepřiznal jí uplatněnou náhradu nákladů řízení spojených s učiněnou replikou ze dne 23. 4. 2026, kterou žalobkyně toliko zrekapitulovala svůj právní názor ve věci s tím, že byl fakticky potvrzen závěrem plynoucím z posudku posudkové komise. Toto písemné podání žalobkyně totiž soud neshledal za důvodně vynaložený náklad řízení, a to vzhledem k jeho pouze popisnému obsahu, kterým byly prostým způsobem zopakovány již v žalobě uplatněné argumenty a skutečnosti zcela seznatelné z obsahu posudku ze dne 23. 3. 2026.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. dubna 2026

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.